

ภาพจาก www.pinterest.com

“Comfort Women” หรือ “หญิงให้ความสบาย” เป็นคำสุภาพที่ใช้หลีกเลี่ยงคำว่า “หญิงโสเภณี” ซึ่งกองทัพญี่ปุ่นได้ใช้ให้บริการทหารในสงครามโลกครั้งที่ ๒ เมื่อปลายปี ๒๐๑๕ เรื่องนี้ได้ปะทุขึ้นมาอีกครั้งแต่เป็นไปในทางที่ดีแก่หญิงเหล่านั้นที่เหลืออยู่ไม่มากนัก

ระหว่างสงครามโลกครั้งที่ ๒ (๑๙๓๙-๑๙๔๕) กองทัพญี่ปุ่นในคอนแรกได้จัดหาอาสาสมัครจากญี่ปุ่นมาให้บริการทางเพศแก่ทหาร แต่เมื่อทหารมีจำนวนมากขึ้นก็ต้องหากนทốngถิ่นในดินแดนที่ยึดครอง เช่น จีนบางเมือง (เซียงไฮ้ ๑๙๓๗ / นานกิง ๑๙๓๘) เกาหลี (ญี่ปุ่นยึดครอง ๑๙๑๐-๑๙๔๕) Dutch East Indies (อินโดนีเซียในปัจจุบัน) มาเลย์ เวียดนาม ฟิลิปปินส์ ไต้หวัน พม่า ยองกง อินโดจีน ฯลฯ และลามไปถึงฝรั่งเศสในเขตยึดครองอีกด้วย

“การหากนทốngถิ่น” ของกองทัพญี่ปุ่นในตอนแรกคือประกาศในหนังสือพิมพ์ในญี่ปุ่น จีน เกาหลี ไต้หวัน และผ่านคนกลาง แต่เมื่อมีทหารจำนวนมากเข้าและหาหญิงท้องถิ่นมาได้ยากจากความสมัครใจ ก็หันไปใช้การลักพาตัว การบังคับ การหลอกล่อ การหลอกลวง ฯลฯ อย่างน่าอนาถ

การล่อหลอกและหลอกลวงก็คือสัญญาว่าให้เงินดีโดยจะนำไปทำงานในร้านอาหารหรือโรงงาน ที่เลวร้ายที่สุดก็คือการบุกเข้าไปในบ้านและอุดเอาแม่และลูกสาว (ทั้งสองและเด็ก) เอาไปทำงานในสถานที่ซึ่งเรียกว่า Comfort Stations (ชองเรตตี ๆ นี้แหละเพียงแต่ตั้งอยู่ในค่ายทหาร หรือสถานที่ที่กองทัพจัดขึ้น) ซึ่งมียอดรวมประมาณ ๒,๐๐๐ แห่งกระจายอยู่ทั่วเอเชียโดยมีจำนวน Comfort Women รวมประมาณ ๒๐๐,๐๐๐ คน

นักวิชาการประมาณการว่าส่วนใหญ่ของหญิงเหล่านี้คือคนเกาหลี (ร้อยละ ๕๒) คนจีนร้อยละ ๓๖ และญี่ปุ่นร้อยละ ๑๒ สามในสี่เสียชีวิตในเวลาไม่นาน เวลาประจำการก่อนถูกส่งกลับถ้าไม่ตายเสียก่อนคือ ๖ เดือน ต้องรับแขกวันละประมาณ ๒๕-๓๕ คน

หญิงเหล่านี้เป็นเป้าของความรุนแรง ทหารซึ่งมีความกลัว ความเคียดแค้นชิงชัง ความโมโหโกรธา (ที่ถูกบังคับให้มาเป็นทหาร ข่าพินผู้คน) ความแค้น ความกดดันอยู่ในใจจึงมาระบายเอาภัยหญิงเหล่านี้ทางเพศและการขบถ

ในจำนวนหญิงนางสมเพชเหล่านี้มีจำนวนหนึ่งที่อาสาเองโดยเฉพาะจากญี่ปุ่นเพื่อหาชีวิตที่ดีกว่าเดิมโดยไม่รู้ว่าจะพบกับความเลวร้ายในระดับนี้ ทางทหารญี่ปุ่นเองในตอนหลังก็ไม่ต้องการผู้หญิงญี่ปุ่นเพราะหวั่นว่ากระทบภาพลักษณ์ จึงหันมาใช้หญิงท้องถิ่นมากขึ้น เมื่อหามาได้ก็ไม่ได้หันไปใช้กำลังในการบังคับและอุดมาเป็น Comfort Women

ความเลวร้ายของกองทัพญี่ปุ่นที่กระทำต่อผู้หญิงเช่นนี้จึงเป็นประเด็นขึ้นมาในโลกตลอดเวลากว่าสี่สิบปีที่ผ่านมา โดยเฉพาะใน ๑๐ ปีหลัง โลกเรียกร้องให้รัฐบาลญี่ปุ่นรับผิดชอบทางกฎหมายและศีลธรรมสำหรับการกระทำซึ่งเลวร้ายที่สุด เช่นนี้ องค์การต่างๆ เช่น UN / EU Parliament / รัฐบาลอเมริกัน / Amnesty International ตลอดจนกลุ่ม Women Activists ในหลายประเทศ

รัฐบาลญี่ปุ่นเองโดยแท้จริงแล้วในปี ๑๙๕๓ ก็ยอมรับและขอโทษ Comfort Women โดยนายกรัฐมนตรีญี่ปุ่นลงนามในจดหมายพร้อมทั้งจัดตั้งกองทุนรัฐ-เอกชน ให้เงินชดเชยประมาณ ๕๐๐ คน คนละ ๔๒,๐๐๐ เหยียด แต่กองทุนนี้เลิกไปในปี ๒๐๐๗

ถึงจะขอโทษแล้วเรื่องก็ไม่จบเพราะเป็นประเด็นที่อ่อนไหวมากของเกาหลีใต้ ประเทศที่มี Comfort Women มากที่สุด และได้กลายเป็นประเด็นของกลุ่มผู้หญิงในระดับโลกไปแล้ว อนุสาวรีย์ระลึกถึง comfort Women ถูกสร้างขึ้นหน้าสถานทูตญี่ปุ่นในกรุงโซล พร้อมกับอนุสาวรีย์อีก ๓ แห่งในสหรัฐอเมริกา

“หญิงให้ความสบาย”

ญี่ปุ่นและเกาหลีมองหน้ากันไม่ติดเป็นเวลากว่าสี่สิบปีที่ผ่านมา เพราะเรื่อง Comfort Women เป็นสาเหตุ ประธานาธิบดีเกาหลีได้ก็ยกเรื่องนี้ขึ้นมาพูดกับผู้นำในโลกในการประชุมผู้นำ ทุกครั้งจนญี่ปุ่นระอา แต่ก็ไม่กล้าให้เงินชดเชย ทั้งนี้เพราะมีกลุ่มรักชาติต่อต้านการชดเชยและบอกว่าไม่มีเหตุการณ์นี้จริงในประวัติศาสตร์ นายกรัฐมนตรีญี่ปุ่นซึ่งเปลี่ยนหน้ากันมาหลายคนมากในรอบ ๒๐ ปีที่ผ่านมา ไม่กล้าต่อสู้กับกลุ่มนี้จึงต้องทนกับความลุ่มๆ ดอนๆ ทางทหารทูตกับเกาหลีได้ ประเทศที่มีพรมแดนติดกัน และล้วนเผชิญกับอิทธิพลของจีน และความเกรงของเกาหลีเหนือ

ในที่สุดเมื่อญี่ปุ่นได้นาย Abe มาเป็นนายกรัฐมนตรีครั้งที่ ๒ ข้อตกลงเรื่อง Comfort Women กับเกาหลีใต้ก็เป็นไปได้เนื่องจากนาย Abe เคยเป็นหนึ่งในกลุ่มชาตินิยมที่ต่อต้านการยอมรับว่ามี Comfort Women มาก่อน กลุ่มนี้จึงไม่ยอมขจัดใจนาย Abe อีกทั้งเห็นชัดขึ้นว่าถ้าคือดึงต่อไปญี่ปุ่นมีแต่จะเสีย อีกทั้งมีหลักฐานประวัติศาสตร์จากเอกสารของฝ่ายจีน เกาหลี สหรัฐอเมริกา มากขึ้นทุกทีว่าเรื่องนี้เป็นเรื่องจริง มีการตีพิมพ์หนังสือของหญิงสาวชาวคริสต์ที่ถูกอุดไปทั้งแม่และลูกสาวว่าถูกทารุณอย่างไรอย่างโหดเหี้ยม

เมื่อปลายปี ๒๕๕๘ ญี่ปุ่นและเกาหลีใต้ก็ตกลงกันได้ว่าญี่ปุ่นจะบริจาคเงินตั้งกองทุนชดเชย Comfort Women ๓๐๐ ล้านบาท จะขอโทษการกระทำที่เลวร้าย ฝ่ายเกาหลีใต้ก็จะเลิกพูดเรื่องนี้พร้อมยินดีรื้อถอนอนุสาวรีย์หน้าสถานทูตเกาหลี ทั้งสองตกลงกันว่าเรื่องนี้จบแล้วต่อไปจะเป็นความร่วมมือของสองประเทศในการป้องกันประเทศและการทหาร เศรษฐกิจ เพื่อรับมือกับภัยคุกคามในคาบสมุทรเกาหลี (เกาหลีเหนือทดลองระเบิดปรมาณูใต้ดินจนแผ่นดินไหวเมื่อเร็ว ๆ นี้คือหลักฐาน) และคานอิทธิพลของจีนในภูมิภาคนี้

คนเกาหลีส่วนใหญ่เห็นว่าเพียงแค่นี้ยังไม่สาสมกับความเจ็บปวดของ Comfort Women และของคนเกาหลีจากการสูญเสียเกียรติภูมิ จนประธานาธิบดีปาร์คออกมาบอกว่าขณะนี้เหลือ Comfort Women อยู่เพียง ๔๖ คน (ปี ๒๐๑๕ ก็ตายไป ๙ คนแล้ว) อยู่ในวัยปลาย ๘๐ ด้วยกันทั้งนั้น หากช้ากว่านี้ก็จะไม่มีคนเหลือให้รับการชดเชย

ปฏิบัติการในเรื่องนี้ยังไม่จบเพราะเรื่อง Comfort Women เป็นเรื่องใหญ่ที่หลายฝ่ายต้องการให้เกิดความแน่ใจว่าจะไม่เกิดขึ้นอีกในอนาคตโดยทำให้เห็นชัดเจนว่าหากประเทศใดทำแล้วจะเกิดอะไรขึ้นหลังสงคราม

ประเทศที่จะได้ประโยชน์จากการตกลงครั้งนี้ก็คือสหรัฐอเมริกา ซึ่งพยายามผลักดันให้สองมหาสมุทรของสหรัฐอเมริกานี้จับมือกันมานาน การร่วมมือกันระหว่างญี่ปุ่นและเกาหลีใต้จะช่วยให้สหรัฐอเมริกาสามารถคานอิทธิพลของจีนในภูมิภาคนี้และร่วมมือกันต่อสู้ภัยคุกคามโลกจากเกาหลีเหนือได้เป็นอย่างดี

สองประเทศนี้มีเรื่องกินแหนงแคลงใจกันมายาวนานถึงแม้จะมาจากรากวัฒนธรรมเดียวกันก็ตาม เกาหลีถูกยึดครองโดยญี่ปุ่นเป็นเวลานานถึง ๓๕ ปี (๑๙๑๐-๑๙๔๕) โดยถูกกระทำอย่างเลวร้ายหลายเรื่อง ไม่ว่าจะเป็นเรื่องฆาตกรรมพระราชินีของเกาหลี หรือทารุณกรรมผู้หญิงเกาหลี “ความไม่ลงรอย” นี้ดำรงอยู่แม้แต่ในปัจจุบัน

โทรศัพท์ Samsung (เกาหลีอ่านว่า ซัม ซัง) ไม่มีขายในญี่ปุ่นเพราะใครๆ ก็รู้ว่าเป็นของเกาหลี แต่มีโทรศัพท์เหมือน Samsung แต่ชื่อว่า Notes และ Galaxy ทั้งนี้เพราะนักการตลาดไม่แน่ใจว่าถ้าใช้ชื่อ Samsung แล้วจะขายได้หรือไม่ในญี่ปุ่น นอกจากนี้วันที่ญี่ปุ่นแพ้สงครามนั้นเป็นวันฮอไลด์ในเกาหลีใต้

ถึงเลวร้ายที่ทำได้ในประวัติศาสตร์จะเป็นปีศาจก็ตามมาหลอกลอนเสมอ การจะไม่ให้ถูกหลอกลอนก็ต้องไม่กระทำสิ่งเลวร้ายต่อกันเท่านั้นในปัจจุบัน (ก)